

Arrest

nr. 192 432 van 25 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2017.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 maart 2012 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.2. Verzoeker werd op 21 mei 2012 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving en hij ontving op 20 juni 2012 een E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 24 juli 2013 ten aanzien van verzoeker de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 30 september 2015 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

1.5. Verzoeker werd op 4 november 2015 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving en hij ontving op 27 november 2015 een E-kaart.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 28 april 2017 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 15 mei 2017 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: [K.H.] [...]

Nationaliteit: Nederland [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 30.09.2015. Hij verkreeg de bijlage 8 op 04.11.2015 en de E-kaart op 27.11.2015. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. De situatie van betrokkene blijkt intussen echter geheel gewijzigd.

Betrokkene legde oorspronkelijk ter staving van de aanvraag tot verklaring van inschrijving een aansluitingsattest van Zenito en een volledig uittreksel van de Kruispuntbank de Ondernemingen van de firma Ihssan Cars voor. Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 08.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen. Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaatsvond, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het Rijksinstituut, de Dienst Vreemdelingenzaken ons op 21.03.2016 laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrapt als zelfstandige (vanaf 01.03.2015). Betrokkene is dus kennelijk nooit effectief zelfstandige geweest.

Ondertussen (sinds 06.09.2016) werd Dienst Vreemdelingenzaken maandelijks ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene sinds april 2016 financiële steun ontvangt van het OCMW. Uit controle van de databank van de RSZ bleek dat betrokkene nooit gemeld is geweest als werknemer en dat hij ook niet meer ingeschreven stond bij een sociaal verzekeringsfonds als zelfstandige. Hieruit konden we alvast besluiten dat betrokkene geen werknemer of zelfstandige was. Om zijn huidige statuut uit te klaren en om betrokkene te horen werd er op 25.11.2016 een brief verstuurd aan betrokkene zelf met de vraag om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie, bestaansmiddelen of humanitaire elementen. Betrokkene nam op 07.12.2016 contact op met onze dienst met de vraag om meer uitleg omtrent de uitnodigingsbrief van 25.11.2016. Hij werd hierover geïnformeerd en hij legde nadien volgende bewijsstukken voor: een doktersattest van 05.09.2016, met de vermelding van een rugproblematiek en dat hij op dat moment arbeidsongeschikt en in behandeling was, en een OCMW-attest met de vermelding van de steun sinds 14.04.2016. Gezien de arbeidsongeschiktheid werd de medische situatie van betrokkene even afgewacht en kon hij het verblijfsrecht voorlopig behouden.

Op 20.01.2017 werd betrokkene opnieuw uitgenodigd om ons nieuwe informatie te verschaffen aangaande de huidige economische situatie, bestaansmiddelen, zijn huidige medische toestand of humanitaire elementen. In deze uitnodiging werd ook specifiek gevraagd naar de medische toestand van betrokkene. Op 30.01.2017 nam betrokkene opnieuw contact op met ons met de melding dat hij een

uitkering bij de FOD Sociale Zekerheid - Personen met een Handicap heeft aangevraagd en dat hij een afspraak had met een dokter hieromtrent op 18.01.2017. Hij zou hiervan binnen de maand een beslissing ontvangen en ons nadien onmiddellijk de nodige documenten overmaken. Hij maakte ondertussen alvast de uitnodiging voor de medische evaluatie bij de arts van de FOD Sociale Zekerheid van 18.01.2017 over, samen met een nieuwe OCMW-attest.

Ondertussen zijn we ongeveer 3 maanden verder en hebben we van betrokkene nog steeds geen verdere informatie mogen ontvangen betreffende zijn medische toestand of eventuele uitkering. Of hij bijgevolg de uitkering toegekend kreeg of niet, blijkt nergens uit het dossier. In de tussentijd kregen we van de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid wel nog steeds de melding dat betrokkene nog steeds leefloon ontvangt.

Het enige wat we nu dus kunnen afleiden uit het dossier is dat betrokkene een rugprobleem heeft (doktersattest), dat hij in september 2016 arbeidsongeschikt was en in behandeling was voor zijn rugletsel, dat hij op 18.01.2017 een afspraak had voor een medische evaluatie bij de FOD Sociale Zekerheid en dat hij leefloon ontvangt. Verder zit er geen informatie omtrent zijn huidige economische of medische of humanitaire situatie in het dossier.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene nog steeds leefloon ontvangt. Bij gebrek aan enige economische activiteit of andere bestaansmiddelen diende betrokkene zich dus te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en hij al een jaar leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is.

Of het rugletsel vermeld in het doktersattest de oorzaak is van de langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel, is echter niet duidelijk af te leiden uit het dossier. De eerste gegevens in het dossier omtrent de aandoening dateren van het doktersattest van 05.09.2016 terwijl betrokkene al sinds april 2016 leefloon ontvangt. Verder blijkt ook nergens uit het dossier of er in de gezondheidssituatie van betrokkene verandering zal/kan komen, in welke mate zijn gezondheidsproblematiek hem nog steeds belemmert in de zoektocht naar een job, of hij reeds stappen ondernomen heeft om hem te laten begeleiden naar gepaste tewerkstelling, of hij nog kan werken in de toekomst, ... Er wordt hiervan geen enkel bewijs (waarnaar gevraagd werd in de uitnodigingsbrief en waarmee eventueel rekening kon gehouden worden) voorgelegd.

We dienen ook op te merken dat betrokkene wel stappen ondernomen heeft om zijn financiële afhankelijkheid van het OCMW af te bouwen door een uitkering aan te vragen bij de FOD Sociale Zekerheid - personen met een handicap maar indien betrokkene hiervan een tegemoetkoming zou ontvangen, is dat eveneens een belasting van het sociale bijstandstelsel. De tegemoetkomingen (Wet van 27 februari 1987) worden immers toegekend door de Federale Overheid aan personen met een handicap die niet over voldoende inkomsten beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien. Een dergelijke steun wordt ook aanzien als sociale bijstand. Dit wordt trouwens bevestigd met arrest nr. 232.033 van 12.08.2015 van de Franstalige kamer van de Raad van State die stelt: «L'allocation de remplacement de revenus et l'allocation d'intégration (...) octroyées conformément à la loi du 27 février 1987 relative aux allocations aux personnes handicapées, (et) constituent des aides sociales dont le paiement est assuré par l'autorité fédérale, soit le SPF sécurité sociale» -> Vrije vertaling: "De inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming toegekend conform de wet van 27 februari 1987 met betrekking tot de tegemoetkomingen aan gehandicapte personen, (en) vormen sociale bijstand waarvan de uitbetaling wordt verzekerd door de federale overheid zijnde de FOD Sociale zekerheid." Indien betrokkene dus daadwerkelijk een tegemoetkoming van de FOD Sociale Zekerheid zou krijgen, zou hij dus nog steeds een belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk zijn.

Betrokkene werd meermaals gehoord bij de evaluatie van zijn dossier maar bracht niet de nodige bewijsstukken aan om het dossier positief te kunnen beoordelen. Uit het dossier blijkt nergens dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om overeenkomstig art. 40 §4,1e lid of art. 42 bis §2 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden.

Betrokkene legde ook geen afdoende documenten voor omtrent eventuele humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier (overeenkomstig 42 bis §1 - wet 15.12.1980). Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of

een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkenen dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

Betrokkene legt wel een doktersattest voor betreffende een rugletsel maar hierop staat niet vermeld dat betrokkene zich niet kan verplaatsten of dat hij in het land van herkomst, zijnde Nederland, niet de nodige zorgen hiervoor zal kunnen ontvangen. Op de uitnodiging van de FOD Sociale Zekerheid staat ook vermeld dat hij zich aangeboden heeft. Vandaar dat we kunnen aannemen dat het niet onmogelijk is voor betrokkene om gevolg te geven aan deze beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten. De duur van het verblijf in België is ook niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen. De periode van verblijf in België weegt immers niet op tegen te periode van verblijf in het land van herkomst. Het verblijf in België, de integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst.

In de hoedanigheid van EU-burger moet hij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Betrokkene haalde bijgevolg geen gegronde humanitaire elementen aan waaruit kon blijken dat hij het verblijfsrecht op die basis kan behouden.

Gezien deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als zelfstandige bekomen op 30.09.2015 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat betrekking heeft op de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40, 42bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 18 en volgende van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij houdt ook voor dat verweerder een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“In wat, eerste tak, DVZ is van mening dat er geen medische omstandigheden die de verblijfsrecht van de verzoeker kan staven.

Terwijl er zijn verschillende elementen in het dossier die de medische ongeschiktheid aantoont.

Dat er is bijgevolg een schending van artikel 42bis van de wet van de 15 december 1980.

Dat er een is een schending van de zorgvuldigheidsplicht in de mate dat DVZ zijn bestreden beslissing niet met zorgvuldigheid heeft klaargemaakt.

Dat de bestreden beslissing is niet adequaat gemotiveerd en dat er is een: schending van artikel 62 van de wet van de 15 december 1980 en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Het moet onderlijnend worden dat Mijnheer zijn verblijfsvergunning in november 2015 heeft gekregen.

Het moet ook onderlijnend worden dat artikel 42bis van de wet van de 15 december 1980 voorziet dat:

" Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun. "

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst. "

Het is bijgevolg nodig en verplicht dat DVZ met de gezondheidssituatie van de verzoeker moet rekening houden als het bestuur zijn verblijfstitel wil intrekken.

In het huidige dossier heeft Mijnheer [K.] een medisch attest neergelegd en hij heeft ook uitgelegd dat hij verschillende bij F.O.D. Sociale Zekerheid heeft gemaakt.

DVZ is van mening dat zijn gezondheidstoestand niet de oorzaak van zijn huidige situatie, want Mijnheer verschillende stappen heeft gemaakt om het leefloon te verkrijgen voor het datum van de medische attest.

Echter moet vastgesteld worden dat DVZ manifeste appreciatiefout heeft gepleegd en het bestuur heeft zijn dossier niet met zorgvuldigheid heeft klaargemaakt.

Het feit dat het medische attest van september 2016 dateert betekent niet dat de verzoeker niet ziek vroeger was.

Die feit is ernstiger dat DVZ verschillende manifeste appreciatiefout heeft gepleegd.

Immers spreekt DVZ alleen maar van een rugletsel terwijl het attest meer compleet is en spreekt van : "La mise au point révèle une scoliose, une ostéophytose, et une discopathie (...)".

Het is duidelijk dat DVZ het gezondheidsprobleem van Mijnheer [K.] vermindert en heeft een manifeste appreciatiefout begaat in de lezing van het medische attest.

Meer moet het nog onderlijnend worden dat het attest spreekt van arbeidsongeschiktheid.

In dergelijke omstandigheden zou het situatie op het licht van het § 2 van artikel 42 bis moeten worden analyseren, die voorziet dat:

"§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1 °, in de volgende gevallen : I

1 ° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;"

Het is blijkbaar niet het geval en er is een schending van artikel 42bis van de wet van de 15 december 1980.

Meer moet het nog onderlijnend worden dat DVZ op den hoogte van het bestaan van een medisch dossier bij F.O.D. gebracht werd, en het bestuur dergelijke elementen niet aan de verzoeker heeft aangevraagd.

Echter moet het herhaald worden dat de zorgvuldigheidsplicht legt op om de beslissing met zorgvuldig klaar te maken.

Dat betekent een verbintenis voor het bestuur om alle de feitelijke elementen te onderzoeken, en met alle elementen van het dossier rekening te houden.

Dat feit is ernstiger in de mate dat we in een geval zitten waar het bestuur zich voorstelt om een verblijfsvergunning in te trekken.

In de mate dat DVZ manifeste appreciatie fout heeft gemaakt in de lezing van de medische attest moeten we ook besluiten dat er werd niet met alle de elementen rekening gehouden.

DVZ heeft niet rekening gehouden met alle de ziekten van de verzoeker en niet met het artikel 42bis.

Er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Ten sloot, is het nodig om eraan te herinneren dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 oplegt om zijn handelingen formeel te motiveren.

Voorts leggen artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 aan elke bestuursautoriteit op om zijn handelingen adequaat te motiveren.

Deze motivatie moet adequaat zijn zowel in feite als in recht.

In casu, zoals voornoemd bewezen, heeft de bestuursautoriteit niet met het geheel van de omstandigheden van feit ontwikkeld in het eerste middel rekening gehouden.

Bijgevolg is de motivatie niet adequaat in de zin van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en dientengevolge, is er een schending van deze artikelen.

In wat, tweede tak, DVZ is van mening dat de steun van FOD sociale zekerheid geen bestand middel is, in de mate dat het sociale bijstandsstelsel zou zijn.

Terwijl dergelijk steunen zijn bestand middel en geen inkomst uit sociale bijstandsstelsel.

Dat door het tegendeel te beschouwen heeft DVZ een schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikelen 18 en volgende van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Dat er is een schending van artikel 40, 40bis en 42bis van de wet van de 15 december 1980.

Dat er is ook een schending van artikel 50 van het K.B. van 8 oktober 1981.

Dat de bestreden beslissing is niet adequaat gemotiveerd en dat er is een schending van artikel 62 van de wet van de 15 december 1980 en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Het moet herhaald worden dat verschillende artikelen van de wet van 15 december 1980 spreekt over de aanvaarde inkomsten in het kader van een verblijfsvergunning aanvraag of in het kader van een gezinshereniging.

In de huidige zaak, spreekt de wet (artikel 40 et 42bis van de wet van 15 december 1980) alleen maar van belasting voor het sociale bijstandsstelsel, zonder een definitie van "belasting voor het sociale bijstandsstelsel" te geven.

Een definitie van die concept is gegeven in het kader van artikel 41 ter van de wet, maar ook in het kader van het K.B., in het artikel 50.

De raad, in een arrest van de 12 mei 2017, onder referte 186.718, na een grondige analyse van het artikel 41 ter, heeft voor recht gezegd dat het nieuwe begrip die in het artikel 41 ter werd toegevoegd restrictief moet worden lezen.

Na een grondige analyse van het verschillende sociale stelsel is de Raad tot het besluit aangekomen dat de inkomsten van F.O.D. Sociale Zekerheid " noch onder het begrip "financiële maatschappelijke dienstverlening", noch onder het begrip "toeslagen" kan worden ondergebracht. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijk kader en afzonderlijke voorwaarden. "(arrest va, de 12 mei 2017).

Dergelijk arrest is bijgevolg nuttig voor de huidige procedure om het begrip "belasting voor het sociale bijstandsstelsel" te interpreteren.

Immers moet het herhaald worden dat artikelen 10 en 11 van de Grondwet discriminatie verbiedt.

Het zelfde principe is ook in het artikelen 18 en volgende van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie ingehouden.

Het is bijgevolg strikt verboden om discriminatie te maken tussen nationale burgers en E.U. burgers.

Bijgevolg moet de artikelen 40 en 42bis van de wet van de 15 december 1980 geïnterpreteerd op het licht van deze rechtspraak, en ook het begrip "belasting voor het sociale bijstandsstelsel".

Rekening houdend met het leren van die rechtspraak moeten we besluiten dat inkomsten uit F.O.D. Sociale Zekerheid buiten het begrip van "belasting voor het sociale bijstandsstelsel" te interpreteren.

Er is bijgevolg een schending van artikel 40, 42bis van de wet van 15 december 1980, van 10 en 11 van de Grondwet en van het artikelen 18 en volgende van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Dat feit is ernstiger dat het artikel 50 van K.B. van 8 oktober 1981 geeft ook ons indicatie over de inkomsten uit F.O.D. Sociale Zekerheid.

Dat artikel voorziet welke inkomsten als "voldoende bestaansmiddelen" in aanmerking kan genomen worden.

Over de F.O.D. uit Sociale Zekerheid heeft de Raad beslist:

" Partant, dès lors que l'allocation d'invalidité peut être prise en compte dans l'évaluation des ressources suffisantes, il appartenant a la partie défenderesse de tenir compte de l'allocation de remplacement de revenus ainsi que de l'allocation d'intégration, dont la preuve figure au dossier administratif, allouées au requérant, lequel a droit «aux allocations aux personnes handicapées », par le SPF Sécurité Sociale. » (Arrest van de Raad onder referte n° 134 169 du 28 novembre 2014).

Bijgevolg is het duidelijk dat dergelijke inkomsten niet onder de begrip van een belasting voor het sociale bijstandsstelsel, en bijgevolg moest DVZ rekening houden met dergelijke inkomsten.

Dat feit is ernstiger dat er geen analyse op basis ervan en DVZ heeft nagekeken of de verzoeker onder artikel 40, §4, 2°.

Er is bijgevolg een schending van het artikel 50 van K.B. van 8 oktober 1981 en van artikel 40 van de wet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Ten sloot, is het nodig om eraan te herinneren dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 oplegt om zijn handelingen formeel te motiveren.

Voorts leggen artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 aan elke bestuursautoriteit op om zijn handelingen adequaat te motiveren.

Deze motivatie moet adequaat zijn zowel in feite als in recht.

In casu, zoals voornoemd bewezen, heeft de bestuursautoriteit niet met het geheel van de omstandigheden van feit ontwikkeld in het eerste middel rekening gehouden.

Bijgevolg is de motivatie niet adequaat in de zin van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en dientengevolge, is er een schending van deze artikelen."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers aangegeven dat niet blijkt dat verzoeker nog voldoet aan de voorwaarden om, overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid of artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, een verblijfsrecht te behouden. Verweerder heeft tevens uiteengezet welke acties hij heeft ondernomen, wat de reactie van verzoeker was en op basis van welke argumentatie hij tot voormeld besluit kwam. Deze motivering laat verzoeker toe om te begrijpen op welke feitelijke en juridische basis de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden is gegrond en om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Waar verzoeker stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de bepalingen van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet dat een burger van de Unie het recht heeft om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid van dezelfde wet bedoelde voorwaarde vervult en hij hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van dezelfde wet bedoelde voorwaarden.

Artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verweerder bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening moet houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een burger van de Unie, zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet zijn verblijfsrecht evenwel behoudt indien hij als gevolg van een ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten na voorlegging van documenten waaruit kon worden afgeleid dat hij als zelfstandige werkte. Het is evenmin betwist dat verzoeker met terugwerkende kracht bij het sociaal verzekeringsfonds werd geschrappt aangezien niet bleek dat hij effectief een beroepsactiviteit als zelfstandige uitoefende en dat hij vervolgens nooit meer werd aangemeld als werknemer of stond ingeschreven bij een sociaal verzekeringsfonds als zelfstandige en verweerder derhalve kon concluderen dat hij geen zelfstandige of werknemer meer was.

Verzoeker voert in eerste instantie aan dat verweerder, gelet op de bepalingen van artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, zijn gezondheidssituatie in aanmerking had dienen te nemen. Uit de motivering van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden blijkt evenwel dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met deze verplichting. Verweerder heeft immers geduid dat verzoeker weliswaar, nadat hij bij schrijven van 25 november 2016 werd uitgenodigd om zijn situatie nader toe te lichten, een medisch attest voorlegde dat dateert van 5 september 2016 en waarin melding wordt gemaakt van een rugproblematiek en dat hij op dat ogenblik arbeidsongeschikt was doch dat verzoeker, nadat hij, bij schrijven van 20 januari 2017, nogmaals werd uitgenodigd om zijn situatie te verduidelijken, geen dienstige informatie meer verschaftte omtrent zijn medische toestand. Verweerder heeft aangegeven dat het doktersattest van 5 september 2016 op zich niet toelaat te besluiten dat verzoeker zich niet kan verplaatsen en dat evenmin blijkt dat hij voor de aangevoerde medische problematiek in Nederland niet de nodige zorgen zou kunnen ontvangen en dat de aandoening waarvan sprake in het medisch attest derhalve geen reden vormt om verzoeker zijn recht op verblijf te laten behouden.

Verzoeker betoogt dat verweerder onterecht heeft gemotiveerd dat niet blijkt dat het vastgestelde rugletsel aan de basis ligt van het feit dat hij een beroep dient te doen op sociale bijstand, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat niet blijkt dat deze medische problematiek op zich een beletsel zou vormen om de beslissing die een einde stelt aan een verblijf van meer dan drie maanden te nemen. Hij toont daarenboven met zijn betoog ook niet aan dat verweerder onterecht stelde dat uit de door hem voorgelegde stukken (*“het dossier”*) niet kan worden afgeleid dat er een oorzakelijk verband is tussen zijn rugprobleem en de toekenning van een leefloon, wat een stopzetting van zijn professionele inkomstengenererende activiteiten – zo deze er ooit al waren – impliceert.

Het feit dat de arts die verzoeker consulteerde bij verzoeker een scoliose, een osteophytose en een discopathie diagnosticeerde en verweerder deze aandoening omschreef als *“een rugletsel”* geeft daarnaast geen aanleiding tot de vaststelling dat verweerder de medische problematiek verkeerd inschatte of minimaliseerde.

Verzoeker stelt in tweede instantie dat in het door hem voorgelegde medisch attest van 5 september 2016 wordt vermeld dat hij arbeidsongeschikt is en dat verweerder bijgevolg, op basis van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, niet vermocht over te gaan tot het beëindigen van zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden. De Raad merkt in dit verband op dat verweerder verzoeker in het schrijven van 20 januari 2017 expliciet verzocht om, indien hij nog steeds arbeidsongeschikt was, binnen de vijftien dagen na de ontvangst van deze brief *“een duidelijk doktersattest voor te leggen met daarbij, indien mogelijk informatie omtrent de graad van arbeidsongeschiktheid [en] de vermoedelijke duur van de arbeidsongeschiktheid”* en dat verweerder, nadat verzoeker op 30 januari 2017 verweerder meedeelde dat hij pas na een maand een beslissing zou krijgen ingevolge een eerdere afspraak met een arts, nog drie maanden wachtte alvorens het recht op verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder had dienen aan te nemen dat hij nog steeds arbeidsongeschikt was nu hij zelf in gebreke bleef om verweerder enig stuk over te maken waaruit zou kunnen worden afgeleid dat een verscheidene maanden voordien ingeroepen situatie nog steeds bestond.

Verder stelt verzoeker dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat financiële steun die wordt verleend door de FOD Sociale Zekerheid moet worden beschouwd als sociale bijstand. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat niet blijkt welk belang verzoeker heeft bij deze grief. De vaststelling dat verzoeker die tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet langer aan de in voormeld wetsartikel bepaalde voorwaarden voldoet en dat hij niet onder een van de uitzonderingsbepalingen van artikel 42bis, § 2 van dezelfde wet valt volstaat immers om de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden te nemen. Een grief die gericht is tegen een overtollig motief in een bestuurlijke beslissing kan niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

De Raad wijst er ten overvloede op dat verzoeker ook nooit heeft aangetoond dat hij enige uitkering vanwege de FOD Sociale Zekerheid ontving en dat op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing die een einde stelt aan een verblijf van meer dan drie maanden nam slechts documenten voorlagen waaruit blijkt dat hij sedert april 2016 een leefloon ontvangt. Het betoog van verzoeker omtrent de vraag of een tegemoetkoming aan personen met een handicap al dan niet als sociale

bijstand moet worden beschouwd is dan ook niet nuttig. Aangezien niet blijkt dat de tegemoetkomingen aan personen met een handicap niet worden gefinancierd door eigen bijdragen kan bovendien hoe dan ook niet worden ingezien waarom verweerder niet zou vermogen aan te geven dat deze behoren tot het sociale bijstandsstelsel. Verzoekers verwijzing naar de artikelen 40bis en 41ter van de Vreemdelingenwet en naar artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, waarin geenszins kan worden gelezen dat tegemoetkomingen aan gehandicapten niet tot het sociale bijstandsstelsel zouden behoren, en naar arresten van de Raad, die geen precedentswaarde hebben en/of die de draagwijdte van andere in de Vreemdelingenwet bepaalde begrippen bespreken, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40 of 42bis van de Vreemdelingenwet, die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt ook geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 18 en volgende van het VWEU of van artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 die tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan een verblijf van meer dan drie maanden kan leiden. Verzoeker zet daarenboven niet op een voor de Raad begrijpelijk wijze uiteen op basis van welke argumentatie hij meent te kunnen stellen dat verweerder door de tegemoetkoming aan personen met een handicap te beschouwen als een onderdeel van het sociale bijstandsstelsel een onderscheid zou hebben gemaakt tussen nationale onderdanen en burgers van de Unie.

3.1.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker evenmin aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om deze beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat betrekking heeft op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“In wat, eerste tak, DVZ geeft een bevel om het grondgebied te verlaten zonder met de specifieke omstandigheden rekening te houden

Terwijl het principe van het behoorlijke bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, legt op om met dergelijke omstandigheden rekening te houden

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat artikel 7 van de wet van 15 december 1980 de gevallen vermeldt waar de bestuursautoriteit een orde het gebied te verlaten kan geven.

Evenwel is de bevoegdheid waarvan het bestuur profiteert niet totaal verbonden, en bijgevolg discretionaire blijft.

Immers zoals het de Raad in een arrest 121.542 van 27 maart 2014 heeft herhaald:

«Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le

caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH, soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Dans la mesure où la partie défenderesse ne peut ainsi se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, l'exception d'irrecevabilité soulevée par la partie défenderesse ne saurait être retenue.»

Aldus moet het DVZ bij de afgifte van een orde om het grondgebied te verlaten om met het geheel van de omstandigheden van een dossier rekening houden, en die in verband met een eventuele overtreding van de fundamentele rechten zoals beschermd door artikelen 3 en 13 van EVRM.

Het bestuur moet rekening gehouden met alle omstandigheden van het dossier, en moet een motivatie geven over die omstandigheden.

In casu, kan men vaststellen dat de bestuursautoriteit niet met dergelijke elementen rekening heeft gehouden.

Immers kan men vaststellen dat de enige redenen die in volgorde worden aangevoerd om het grondgebied te verlaten op de voorwaarden voor afgifte ervan, maar niet op het geheel van de omstandigheden betrekking hebben.

Echter blijkt het uit van het administratieve dossier dat Mijnheer aan verschillende ziekten lijden.

Bijgevolg in zoverre het principe van het behoorlijke bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, oplegt om met alle omstandigheden van een dossier rekening te houden, schendt de bestuursautoriteit dit principe door niet met de voornoemd ontwikkelde omstandigheden rekening te houden.

In wat, tweede tak, DVZ heeft zijn handeling niet adequaat gemotiveerd door niet met de specifieke omstandigheden van de situatie van de verzoekster rekening te houden.

Terwijl artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 19 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen zo'n motivatie opleggen, die adequaat moet zijn, zowel gerechtelijk als feitelijk.

Het is nodig om eraan te herinneren dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 oplegt om zijn handelingen formeel te motiveren.

Voorts leggen artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 aan elke bestuursautoriteit op om zijn handelingen adequaat te motiveren.

Deze motivatie moet adequaat zijn zowel in feite als in recht.

In casu, zoals voornoemd bewezen, heeft de bestuursautoriteit niet met het geheel van de omstandigheden van feit ontwikkeld in het eerste middel rekening gehouden.

Bijgevolg is de motivatie niet adequaat in de zin van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en dientengevolge, is er een schending van deze artikelen."

3.2.2.1. De Raad stelt vast dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers uiteengezet dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten en heeft toegelicht dat verzoeker niet langer legaal in het Rijk verblijft aangezien er een einde werd gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en hij niet is toegelaten of gemachtigd om, op een andere rechtsgrond, in het Rijk te verblijven. Verweerder heeft verder ook geduid dat hij de persoonlijke situatie van verzoeker, waaronder zijn medische problematiek, in aanmerking nam en heeft uitvoerig aangegeven waarom hij van oordeel was dat deze geen belemmering vormde om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder geen rekening hield met de specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken en dat uit de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden afgeleid dat verweerder alle nuttige gegevens waarover hij beschikte in aanmerking nam.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen en dat hij wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat hij niet zonder meer kon overgaan tot het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch tevens diende te onderzoeken of er hiertoe geen hinderpalen bestonden, zodat niet kan worden gesteld dat hij onzorgvuldig optrad.

Verzoeker toont ook niet aan dat verweerder enig fundamenteel recht, zoals beschermd door de bepalingen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, over het hoofd heeft gezien.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK